

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben a hátralévő szüneti folyamra 2 frt. 50 kr.
Vidékre " " 3 " — "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorért
5 tíkr., ismétléseknél 3 tíkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 tíkr.

**AZ ELSŐ LÉGYOTT AZ ALMAFÁK
ALATT.**

(vége.)

Az a sok drága szagosviz... s mi több, a kétforintos szép egyetlenegy tallérom! O én esztelen, ki hini mertem nöbe... egy tökéletlen gyöngye nöbe!

Még csak most kezdtem az öreg ur drága nyilallás elleni cseppjeit igazán sajnálni.

„Nos tehát számolhatok reá?... de kérem úgy írja meg, hogy atyám meg ne tudja, mert akkor vége van szép terveimnek. Különbén is birom már szavát, hogy nem fog visszaélni titkossal.

Mit tehettem mást, mindent megigérttem. Hiába, még most is úgy szeretem!

„Megteszek mindent, de titoktartásomnak árt, mégpedig másolhatlan árt szabok.“

„Kiváncsi vagyok tudni azt a szabott árt,“ szölt mosolyogva Agnes.

„Nemcsak titoktartásomért, hanem egyszer-smind kárpótlásul csalódásomért is.“

„Tehát az ára?“

„Egy csók.“

Erre a szóra úgy megnézett, hogy majd elestem lábaimról.

„Édes Dezső ur! kezdem banni tettemet, ön már is visszaél bizalmammal.“

„Nem bánom, ítéljen el édes Agnes kisszszony, de nem mondok le kívánatomról.“

„Isten önnel!“ szölt hidegen, s a nélkül, hogy többet szölt volna, otthagytott szépen. Eleinte kezdett vádolni a lelkiismeret, hogy miért nem álltam el badar kívánságomtól, de azután eszembe jutott előbbi magaviselete, midön kikapta az én gyengéd érzelmeimet.

Csak azt bántam, miért nem kértem legalább is két csókot.

Hanem a legnagyobb baj az volt, mint tudjak én most visszamenni az öreg ur szobájába, ha reggel fölébred s üresen találja ágyomat, lesz nekem drága dolgom.

Vissza kellett mennem azon az uton, a melyen jöttem, t. i. az ablakon.

El is indultam, de a legnagyobb meglepetésemre a kertajtót zárva találtam.

Nyelvesiné asszonyom azou hiszemben, hogy már én is kimentem a kertből, bezárta annak ajtaját.

Mit volt már tennem, mint a kerten átmásznom, mi azonban nem oly könnyű dolog volt, mert a lécezet tetején sűrűn hegyes szegek állottak ki, melyek tökéletesen biztosították az öreg ur körtve, alma s szilvafáit a tolvajok ellen, kik azelőtt minden éjjel szörnyű dúlást és pusztítást vittek végbe. Nagy nehezen mégis álgázoltam, de fájdalom, nem minden szerencsétlenség nélkül, mert az ujdonott uj nadrágom és magyarkám áldozatul esett. A sok szeg mind szétszakította.

Megszomorodott szívvel felkapaszkodtam az ablakra, béakartam ugrani, de féltem, hogy zajt csinállok, szép csendesen másztam be, az egyik lábam már a földön volt, midőn véletlenségből a könyökömmel beütöttem az ablakot, mely csörömpölve hullott ki rámájából.

Na Dezső, gondolám magamban, még csak most fogtál igazán ördögöt. Az öreg ur fölébredt a zajra.

„Ki az, ki jár itt?” Kiálta félig álmos, félig ijedten.

Én persze nem szoltam egy szót sem.

„Lánczhortát, ki jár itt?” kérdé újra szigorubb hangon.

Félelmemben nem mertem most se szólani.

Erre aztán kikelt az öreg ágyából, s előkereste a szegletből nádpálczáját.

A mi ezután következett, az nagyon siralmas volt rám nézve. Annyit azonban sejthet az olvasó, hogy az egész jelenet alatt legtöbbet szerepelt az öreg ur hatalmas nádpálczája, meg az én hátam, egy párszor belemarkolt üstökömbe is, mely mondhatom, nem legkellemebb hatást idézett bennem elő.

Azt gondolta, hogy bizonyosan az almatolvajok közé tartozom, s újból elkezdett kegyelmezni nádpálczájával amugy magyarosan.

Ha nyilalásaim lettek volna most, tudom én Istenem, hogy eszök nélkül hagynák oda oldalomat.

Verés közben kiabált, s szidott mint a bokrot.

Odament ágyomhoz a hová lefektetett.

„Dezső ur! Dezső ur! keljen fel, tolvajt fogtam.” Szólt fáradtan, s miután látta, hogy nem akarok felkelni, még közelebb lépett az ágyhoz és elkezdett tapogatózni rajta.

„Hát hová a lapos guttába ment az a fiu betegem?” mormogott magában.

„Itt vagyok Mátyás bácsi,” szólék kényszeredett hangon.

„Hol?” kérdé füelve, hogy merről hallja hangomat.

„Nem tudom biz én hová méltóztatott megköltözni, hanem azt tudom, hogy bolondul összevert.”

„Szent Kleofás ne hagyj el! hát magát néztem én tolvajnak, lehetetlen... lehetetlen.”

„Hátom a legcsalhatatlanabb bizonyosságokkal van megrakva.

Ijedtében Mátyás bácsi egy osomó gyufát rontott el, mig annyira tudott vergődni, hogy gyertyát gyújtson. Hanem a mint meglátott, hogy milyen bolondul megköltözött, kiejtette kezéből.

Na volt azután rimánkodás, engesztelés a tévedésért. Utoljára már annyira mentünk, hogy mind a ketten kértük egymást. Ő kért engedjek meg neki, én meg arra kértem, hogy ne kérjen annyit, hiszen megengedtem már. Egy kis tévedés könnyen megbocsátható.

A legnagyobb szegyenem az volt, hogy a nagy lármára összecsdődült az egész háznép.

Kezdtem restelni a dolgot nagyba!

„Az ég szerelmére, önnek mi baja van?” Kérdé a legnagyobb csodálkozással Ágnes.

„Nincs semmi baja...” Sietett felelni Bög Mátyás, „nehéz álma volt, s hirtelen felugorván ágyából, megütötte magát.”

Az öreg ur is restelte megvallani tettét.

„Álmodott?” Kérdé nevetve Ágnes, „ugyan mondja el édes Dezső ur álmát, nagyon, de nagyon kíváncsi vagyok rá.”

„Félek édes kisasszony, hogy majd nem fog tetszeni álmodom ha elmondom.”

„Csak bátran,” szólt újból nevetve. Azonban nem jutott eszébe, hogy elbeszélhetem a kerti találkozást.

„A mint parancsolja... Azt álmodám, mint-ha egy légyöttra kért volna fel a...”

Észrevétlenül meghuzta átilámat, s halkan sugá: „az égre kérem meg ne mondja, hogy találkozott velem a kertben.”

„Nos folytassa az urfi,” szólt Nyelvesiné.

Meggondoltam mégis, nem mondom meg a mit álmodtam, hanem minthogy a kisasszony nagyon kíváncsi, megsugom.

A mit pedig sugtam az volt: „hogy két csókeri nembánom hallgatók.

Ijedtében megigérté.

A két csókot másnap becsülettel meg is kaptam. Az öreg ur előtt pedig titok maradt ál-

mom, valamint az is, miért mászkáltam az ablakon keresztül.

A sonett is elkészült Mátyás napjára.
Igy ütött ki az első „légyott“-om.

* * *

Azóta sok idő telt el. Ágnes férjhez ment egy ügyvédhez, én magam is megházasodtam. Mindketten boldogok vagyunk, ő férje, én pedig imádott Fánim karjai közt.

Repülj lelkem...

Repülj lelkem, repülj,
A csillagokhoz fel,
S térj meg onnan hozzám
Csillagfüzérékkel...

És repülj a naphoz,
Tüzet lopni tőle:
Hogy forróbbá tegyem
Szerelmemet véle...

— De ne repülj mégis!
Minek ott a csillag,
Hol a szív virági
Ugy is mindig nyílnak.

S ne hozz még több tüzet
Égő kebelemnek:
Igy is attól tartok,
Lángja emészti meg!

OLIZÁR.

Vegyesek.

— A helybeli színház egy némely opera tagjainak, részint a szerepek ellen tett illetéktelen kifogásai, részint gyakori s a kellő haladást hátráltató betegségei, a színigazgatót a nagyméltóságú országos bizottmány nyúl kötött szerződésének teljesítésében akadályozván, másrészt pedig a t. cz. bérlet közönség operai élvezetét csonkítván; nehogy a most folyó bérletben is a bérleti operaszám ki ne teljék, tanácsosnak vélte a színigazgatóság Szerdahelyi Nellit e haljóslatu bajok elkerülése miatt, de mulija iránti kegyelemből is szerződöttni; ki a mai napon mint Lucia lép föl, s magát a t. cz. közönség partfogásába ajánlja. — A Fridrikné asszony föllépésére számított Rigolotto az ő betegnek izentelése miatt maradt el; s midőn a színigazgatóság Ferenczi Izabellát Norma előadására szólította fel, ő azt mint szakmájában szerepet, okadatolatlanul el nem vállalá. A színigazgatóság e bajok orvoslását az illető úton teendvén meg, tisztelettel tudatja a t. cz. közönséggel, hogy a

legszilárdabb és legjobb akaratra ily akadályok hoznak legtöbbször halálos csapást.

— Tisztelettel folkéretnek azok, kiknél az 1850, 1851, 1852 és 1853-beli sugókönyvek találtatnának, azokat a színigazgatóságnak illő díj mellett átengedni.

— Lászlóné asszony, ki a helybeli színigazgatóval vendégszereplési levelezésben áll, és sovárogyva várja az alkalmat Kolozsvárra e célra lejöhetni; Boroszlóban újra szerződött 4500 tallér évi díjra, mint első énekesnő.

— A „Szegedi Híradó“ nak 100 aranyat nyújtottak át pályadíjjal azon munkára, mely Szeged városa történetét leghivebben előadja. A pályamunkáknak 1861-ik év aug. havára be kell küldetniök.

Érkeztek.

¹/₁ Gróf Réday István, M. Vásárhelyről.
Haincz Lipót, cs. k. hivatalnok, Tordáról.
Vetsey Ferencz, földbirtokos, N. Enyedről.
Felszegi Samu, földbirtokos, Kocsárdról.
Boér Gyula, földbirtokos, Bádokról.
Szigethi Miklós, földbirtokos, Tordáról.
Szabó Lajos, földbirtokos, M. Földvárról.
Szenkovics György, földbirtokos, M. Bikalról.
Fosztó Ferencz, földbirtokos, Panczelről.
Szentiváni László, földbirtokos, H. Macskásról.
Horváth Gergely cs. k. kapitány, Ó-Budáról.

Elutaztak:

¹/₁ Báró Kemény István, Tordára.
Rutkowszki Károly, cs. k. hivatalnok, Tordára.
Massa Lajos, bűvész, N. Váradra.
Deák Márton, kereskedő, B. Hunyadra.
Thury Elek, földbirtokos, Ó-Gyeresre.
Mosa Sándor, földbirtokos, Árpástóra.
Valya Ferencz, földbirtokos, Csernekre.
Valya Dániel, földbirtokos, Csernekre.
Valya István, földbirtokos, Csernekre.

(24)

(2—3)

TAUFFER JÁNOS

czukrászatában naponta friss és legfinomabb farsangi fánk, délelőtt 11 órától fogva kapható, darabja 5 ujkracjzájával; egyszersmind minden másnemű tészták, torták és kuglhopfok iránti megrendelések elfogadtnak, és a legjutányosabb ár mellett legpontosabban teljesítetnek.

Johann Tauffer

empfiehl in seiner Zuckerbäckerei seine geschmackvollen Faschings-Krapfen, welche täglich von 11 Uhr an, das Stück zu 5 xr. Ö. W., zu hekommen sind; nicht minder werden Bestellungen auf alle Arten von Bäckereien, Torten und Kuglhopf angenommen, und auf das billigste prompt effectuirt.

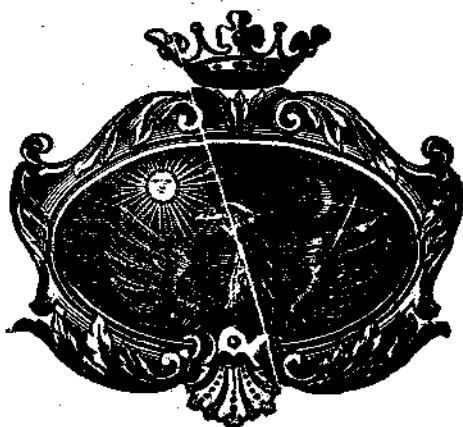
Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHÁLY.

SZERDAHELYI NELLI asszony, mint szerződött tag.

3-dik bérlet

15-ik szám.

NEUZEPTI

SZINHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, Hétfőn, január 16-án, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által

SZERDAHELYI NELLI szerződött tag föllépteül

adatik:

Lammermoori Lucia.

Nagy opera 3 felvonásban, írta Romani Felix, fordította Egressi B., zenéjét írta Donizetti.

S z e m é l y z e t .

Aston lord, Lammermoor ura	Bodorfi.	Bidebens Rajmond	Baráti.
Lucia, huga	Szerdahelyi Nelli.	Eliza, Lucia társalkodónéja	Láng M.
Rawenswoodi Edgar	Pauli.	Normanno	Gerecs.
Bucklani Arthur	Szücs.		

A t. cz. közönség kegyébe ajánlja magát

Szerdahelyi Nelli.

A holnapi előadással a bérlet bevégeződvén, a jövő bérlet befizetésére a t. cz. bérlő közönséget fölkéri

A sziniigazgatóság.

Fridrikné beteg.

Helyek ára : Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.